

חלום על נייר זכוכית

מחזה מאת עידן זילברשטין

© כל הזכויות שמורות לעידן זילברשטין, 0544-627106

הדמויות:

הופ, צעיר.
נרי, מבוגרת.
דיה, צעירה. **דיה הקטנה**, ילדה.
קלוד, מבוגר.
סבי, צעיר.
אישה וגבר, צעירים.
ד'83, נערה.
ח'15, ילדה.
הד"ר, מבוגרת.
הרוכל, מבוגר מאוד.
העיוורת, מבוגרת מאוד.
עכברושים.

.1

בחדר הנבחנות. אישה וגבר עומדים. נרי נכנסת, יחפה.

נרי: כשהייתי ילדה, הופעתי בשער של המגזין. כולם כתבו שאהיה מלכת היופי. כשהייתי נערה, ההורים שלי רשמו אותי לתחרות. אז נכנסתי להריון. אמרתם, את באמת יפה, תנסי שוב, אחרי הלידה. אחרי הבן הבכור, באה עוד אחת. עכשיו אני מבטיחה שלא יהיו עוד.

אישה: איפה הנבחנות?

נרי: אני...

אישה: זאת תחרות מלכת היופי, לא תחרות הדיפת כדור ברזל.

הגבר: (לאישה) למה בשליליות? (לנרי) העולם התקדם בכמה שנים מאז שהיית צעירה. וגם את...

נרי: אתם אמרתם, תנסי שוב, את באמת יפה...

האישה: שני הריונות, משקל עודף, גיל מופלג, יחפנות ו... קשה מאוד לזהות אצלך יופי.

איך, לדעתך, על פי הנתונים האלה, את מתאימה לתחרות?

הגבר: ובנימה חיובית יותר, הרכבת נסעה, את נשאת בתחנה.

נרי: תמיד יש את הרכבת הבאה...

האישה: העלית אבק, קורים של עכביש. את הרכבת הבאה, את לא תיזכרי. היא תעלה עלייך!

הגבר: (לאישה) למה המגמה השלילית? אנחנו אמורים לפתוח לב, לא להקשות עורף. (לנרי) לכי קצת אחורה ותצעדי לכיווננו. כמו... אישה הגאה בעצמה ובבגדיה.

נרי: (מחססת)

הגבר: כן, כן... לכי אחורה ותצעדי לכיווננו.

נרי: (פונה לאחור בהיסוס. נעמדת. צועדת לאט בכיוונם) ככה...?

הגבר: תעצרי.

נרי: (עוצרת)

הגבר: לזקוף צוואר...

נרי: (זוקפת)

הגבר: מבט בוטח, מלא מסתורין, גוף מתוח ורפוי בו זמנית.

נרי: (מנסה)

הגבר: בוטח...

נרי: (מנסה)

הגבר: מסתורין... בו זמנית...

נרי: (מנסה. מרפה) תלמד אותי.

הגבר: ללמד...? אותך...? באמת... זה לא שהרכבת כבר עברה. את עומדת בתחנה שרכבת מעולם לא עברה

בה! בכל רגע שאת פה, מבזבזת את הזמן שלנו, מישהי בת שש עשרה מחכה בתור ומזדקנת!

(פונה לאישה) יש גבול למרחב האסתטי שלי.

נרי: תלמד אותי, בבקשה... זה החלום שלי.

האישה: יש דרכים להיראות צעירה.

נרי: באמת...?

האישה: (באה אליה) תעשי רק מה שאת חייבת, אל תגזימי. זאת רק שאלה כלכלית.

נרי: אין לי...

האישה: אם זה החלום שלך, יש דרכים להרוויח.

נרי: ואם... אוכל לנסות שוב...?

הגבר: כן, כן... את באמת יפה, תנסי שוב, אחרי ה... (קורא) הבאה בתור!

2.

במרתף. הופ יושב על כסא, לבוש בפיגי'מה ויחף, עליו סדין לבן. לידו קנקן קפה, כוס וצלחת. בצידו השני מזוודה קטנה ופתוחה. נראה שהכל בסדר מופתי.

הופ: נורמה יקרה,

התעוררתי הבוקר ושוב. הכל היה במקום. האוכל שאת מביאה לי מדי לילה וגם האוכל לצ'ה. כשפקחתי עיניים, ריח הבושם שלך היה טרי, תלוי כמו ענן בשמים של המרתף שלי. מיהרתי אל הסדק. (קם ומוריד מעליו את הסדין. מזיז את הכיסא, נעמד עליו ומציץ)
נעליים של גברים ונשים. נעליים ממהרות, מהססות, ספקניות ופקפקניות, נעליים בלויות, מטולאות, שחוקות, זועקות בתיפוף על אספלט את רצונן לקצת מנוחה. כל זוג והכיוון שלו.
בתוך כל הבליל הזה, ראיתי זוג אחד שהולך בשקט ובבטחה. זוג נשי של רגליים יחפות.

ברחוב. נרי חוצה את הרחוב, יחפה. נעצרת. מביטה לאחור. **דיה הקטנה** מופיעה אחריה. בידה מזוודה קטנה, אף היא יחפה.

נרי: דיה. אנחנו מאחרות.

דיה: הצעדים שלך כפולים משלי, אמא.

נרי: לכי במהירות כפולה.

דיה: צודקת. (הולכת מהר יותר) אפשר במהירות כפולה. (מאטה ומגדילה את צעדיה) אפשר להכפיל את אורך הצעד. (מגיעה לנרי) בשביל להגיע לאורך הצעד שלך, אני צריכה לגבוה ב... שלושה, אולי ארבעה מטרים.

נרי: את כבר יודעת, דיה, נכון?

דיה: הרבה דברים, עוד לא מספיק. נניח, למה האריות הורגים לפעמים את הגורים שלהם... או, למה כשהוצים את האוקיינוס האטלנטי, משנים אזור של זמן... ו... כמובן, אני עוד לא יודעת לקרוא.

נרי: (רוכנת אליה) תלמדי לקרוא ולכתוב. על כל שאלה, תמצאי תשובה.

דיה: את לא מוצאת, אמא?

נרי: (מתרוממת) לא תמיד.

דיה: בגלל זה הדמעות בעיניים?

נרי: אין דמעות...

דיה: או, בגלל האח שהיה לי ואסור אף פעם לדבר עליו?

נרי: (שותקת)

דיה: או, בגלל שאנחנו יחפות...

נרי: (פונה אליה) תזכרי, ילדה. כשהדוד יגיע, תשתקי. אסור להפחיד אותו בשאלות.

ואנחנו יחפות... כי אנחנו יחפות, טוב?

במרתף.

הופ: הרגליים היחפות נעצרו, (מתכופף כמסתתר. פאוזת. עולה חזרה ומציץ) העיניים של הרגליים הביטו ישר עלי. הרגשתי שאלה הרגליים שלך. חשבתי שאת עומדת להגיד לי משהו. (קורא) נורמה, תיזהרי... זוג נעליים מצוחצחות נעצר בחריקה. הרגליים היחפות פנו אל הנעליים. נראה שויכוח גדול התעורר. נעל מצוחצחת רקעה על האספלט.

ברחוב.

דיה: (רוקעת ברגלה. שותקת במופגן)

נרי: ככה. תשתקי כשהדוד יגיע.

דיה: לדוד תספרי למה אנחנו יחפות?

נרי: הוא לא ישאל, ילדה.
 דיה: קוראים לי דיה...!
 נרי: ודיה שותקת כשהדוד מגיע!
 דיה: דיה לא מכירה את הדוד.
 נרי: גם אמא לא... נכיר אותו כשיגיע...
 דיה: מתי יגיע?
 נרי: עוד חמש דקות.
 דיה: מצד אחד, חמש דקות הן שלוש מאות שניות. מצד שני, הן חמש חלקי שישים דקות. נכון?
 נרי: לא יודעת אם נכון...
 דיה: (רצה סביבה) לא היה לך זמן ללמוד...
 נרי: (מנסה לתפוס אותה) דיה...
 דיה: כי הבאת לעולם אותי ואת...
 נרי: דיה!...
 דיה: האח שהיה לי ואסור לדבר עליו...
 נרי: (אוחזת בה) אסור...!
 דיה: אני רק מדברת על זה שאסור לדבר עליו. (משתחררת מאחיזתה, מתרחקת מעט ומדמה קפיצה על חבל) כשאני אהיה בחופשה אצל הדוד, יהיה לך זמן ללמוד...
 נרי: למה את עושה את זה?
 דיה: בלי חבל זה מעניין.
 נרי: (מביטה לצדדים) אסור שהוא יראה אותך ככה.
 דיה: הילדים שלו גם קופצים בלי חבל. נכון?
 נרי: (שותקת)
 דיה: (עוצרת. רוקעת ברגלה)

במרתף.

הופ: רגל יחפה, מול נעל רוקעת. (מתיישב לאט. מדמה בידי את הרגל מול הנעל)
 (נעל) היה לנו טוב ביחד...
 (רגל) היה?...
 (נעל) ויכול עוד להיות...
 (רגל) זאת שאלה תיאורטית...
 (נעל) באופן מעשי אני פנוי. שנדבר על אהבה?
 (רגל) אצלי היא נעלמה.
 (נעל) היא תופיע שוב.
 (רגל) אהבה היא רק שימוש מילולי, כדי להשיג מטרה אחרת. רגעית.
 (קס) ה ב ד י ד ו ת !
 (מוחא כפיים) הבדידות... (מדלג ושר) הבדידות... הבדידות... הבדידות...
 (קורא) צ'ה...! עכברוש קטן שלי... בוא לרקוד איתי...
 הבדידות... הבדידות... הבדידות...

ברחוב.

דיה: אני... בחופשה... לבד עם הדוד...
 נרי: אני משוכנעת שתיהני.
 דיה: מה אעשה... לבד... בחופשה עם הדוד...
 נרי: תלמדי לקרוא.

דיה: בחופשה אחת...
 נרי: ולכתוב.
 דיה: ללמוד לקרוא ולכתוב... בחופשה אחת... עם הדוד... לבד...

במרתף.

הופ: הבדידות... הבדידות... הבדידות...
 (עוצר) עכשיו, כשאני כותב לך, נורמה, אני מרגיש בר-מזל ואידיוט באותה מידה.
 בר-מזל, כי אני הרי מגמגם בדיבור. בכתיבה אלייך אני מדבר רצוף וחלק, בלי עצירה אחת. ואידיוט, כי רק עכשיו הבנתי, בעזרת כף הרגל היחפה שלך, שאני לא זקוק לכישורי הדיבור. הבדידות היא לא בעיה, היא פיתרון. לא מצוקת-ביבים, אלא התעלות. נורמה, הבאת לתוך הגוף שלי רעיון חדש. כמו אדם אחר שנולד בגוף שלי.

ברחוב. מופיע קלוד. בידו מקל הליכה מהודר, מסמל מעמד ולא צורך. לבוש מעיל. נעצר.

נרי: (מתקרבת לקלוד. למעשה, מסתירה מפניו את דיה) אדון קלוד...
 קלוד: (מהמהם) השם שלך...
 נרי: נרי.
 קלוד: נרי... (מהמהם) מי נתן לך שם כזה, כן?
 נרי: כשנולדתי...
 קלוד: למה את חושבת שזה מעניין? (בוחר אותה)
 נרי: הכל מוכן...
 קלוד: אין עסקה. (פונה לאחור)
 נרי: למה?
 קלוד: (נעצר) במחשבה שנייה, (פונה אליה) מי שנתן לך את השם, נתן לך נבואה שהגשימה את עצמה.
 נרי: מלאת אור?
 קלוד: כמו רגע לפני שהנר מכלה את עצמו ונוצרת תיבה בשרנית של שעווה.
 נרי: (משפילה מבט)
 קלוד: זה למה אין עסקה.
 נרי: (מישירה מבט אליו) אני לא העסקה.
 קלוד: יש עסקנים אחרים, שמוכנים להתפשר. יש פה עניין של גנטיקה, כן?
 נרי: עוד לא ראית אותה.
 קלוד: רואה את הרחם שממנו יצאה. לא שווה. לא רק כסף, אלא את המחשבה על כסף. (מהמהם) או בשפה אנושית יותר, אם את מכוערת בצורה תקדימית...
 דיה: (נעמדת מול קלוד) אתה דוד מכוער! אמא שלי יפה!
 נרי: בואי, דיה. זה לא הדוד שאיתו תצאי לחופשה.
 דיה: (מביטה בקלוד)
 קלוד: (מביט בדיה. מהמהם) לפעמים קורים ניסים, כן?

במרתף.

הופ: הנס שלי הוא את. (מוציא מהמזוודה מגזין ישן. פותח אותו) הכל למדתי מהמגזינים האלה, נורמה. לקרוא ולכתוב, מה זה יום ולילה, מה זאת כלכלה עולמית. (מביט במגזין) הם אומרים שאת דוגמנית. אני חושב שהם מתכוונים לזה שאת מהווה דוגמה. (מנשק את המגזין) ואת איתי ולא דורשת ממני דבר. לא רוצה ממני את כל מה שהם כותבים פה על יחסים. שומרת אותי בסוד. ממציאא לעצמך חיים אחרים, כמו כיסוי של סדין על אוצר. הם כותבים פה שאת נשואה. אני מתאר לעצמי את התגובה שלהם, לו היו יודעים את האמת. (סוגר את המגזין ומניח אותו בזירות ובסדר במזוודה)

ברחוב.

קלוד: (מסתובב סביב דיה. בוחן אותה) את רוצה לצאת איתי לחופשה?
 דיה: אתה דוד טוב, או רע?
 קלוד: (מתייצב בין דיה לנרי) את פוחדת ממני?
 דיה: לא ענית.
 קלוד: לפעמים... לפעמים...
 דיה: אתה יודע ממה מורכב החמצן שבאוויר?
 קלוד: (מרים בעזרת מקל ההליכה את סנטרה של דיה) כן, כן.
 דיה: אתה תלמד אותי לקרוא ולכתוב.
 קלוד: (מסתובב לנרי) סיכמנו עשרת אלפים.
 נרי: (משפילה מבט) חמש עשרה אלף.
 קלוד: (חוזר ומביט בדיה. פונה שוב לנרי ושולף ממעילו צרור של שטרות)
 נרי: (אוחזת בשטרות)
 קלוד: (לא משחרר) יש לך עוד ניסים כאלה?
 דיה: (באה לנרי. מביטה בשטרות) אמא, תראי כמה כסף...
 נרי: (מביטה בקלוד)
 דיה: אמא, יש לך כסף ללמוד ולקנות נעליים...
 קלוד: (משחרר את השטרות. לדיה) תני לדוד יד.
 דיה: (לנרי) אני יוצאת לחופשה עם הדוד קלוד. כשאחזור, נלך ביחד למצפה הכוכבים, טוב?
 נרי: (מחבקת את דיה חיבוק קצר)
 דיה: (אוחזת בידו של קלוד. לקלוד) קוראים לי דיה...
 קלוד: (לנרי) מי נתן לך שם כזה?
 דיה: דיה, זה עוף דורס. נץ.
 קלוד: (מביט בדיה, שולף ממעילו שטר נוסף ומגיח לנרי) עוד מאה. תקני לעצמך נעליים.
 נרי: (לוקחת את השטר)
 קלוד: (מהדק אחיזה בידה ופונה לצאת איתה)
 נרי: (מביטה אחריהם)

במרתף. הופ מתיישב ומכסה את עצמו בסדין.

הופ: כמוד, גם אני אשמור על הסוד שלנו. (נעמד על הכסא ומציץ) הרגליים היחפות נעלמו. נעל מצוחצחת אחת רקעה על האספלט, אספה את הנעל השנייה ושתייהן הסתלקו. שקט ירד. (יורד מהכסא, מחזיר אותו למקומו, מתיישב עליו ומתכסה בסדין) נורמה, אם תוכלי הלילה להביא לצ'ה מעט יותר אוכל. הוא מתבגר, העכברוש. שלך, הופ.

3.

בסלון של קלוד. ז' - 83 נעמדת מאחורי כסא. נכנס קלוד, מקלו בידו. נעמד. אחריו נכנס **סבי**. נעמד.

קלוד: הציור של מגריט שראית עכשיו במרתף שלי, 'בנו של אדם', שווה מליון וחצי. (מביט בסבי)
 סבי: (שותק)
 קלוד: למבינים, כן? התפוח הירוק, העסיסי, שקורא תיגר על כוח המשיכה, הוא גבוה מהמציאות שאנחנו מכירים, כן?

- סבי: אני מבין.
 קלוד: עוד אין לך מליון וחצי.
 סבי: (מוציא מסמכים מכיסו ומגיח אותם לקלוד)
 קלוד: (לוקח את המסמכים וקורא בהם) השם שלך...
 סבי: סבי.
 קלוד: (ממשיך לקרוא) משפחה של עסקני נדל"ן.
 סבי: דורות של עסקנים.
 קלוד: (מתבונן בסבי) ואתה רוצה גם. אתה מבין שזה חשוב, לבדוק את הרקע שלך.
 סבי: כן.
 קלוד: שלא יתחמק לשכבת העסקנים מישו משכבות הביבים.
 סבי: ברור.
 קלוד: ואתה רוצה גם, כן?
 סבי: (מהנהן)
 קלוד: ואתה כנראה תהיה... (מחדד מבט בסבי. מהמהם) למרות ש... תגיד, בדקת אם בגנים שלך יש כושים? סבתא? סבא רבא? אתה יודע שגנים של הזוהמה הזאת, יוציאו אותך מהמשחק.
 סבי: אין. דורות של עסקנים.
 קלוד: (מתקרב אליו) מי היום מוליד ילדים? רק שכבות הביבים.
 סבי: נולדתי לפני שהתקנה נכנסה לתוקף.
 קלוד: (משהה מבט עליו. פאזזה) הרווחת. מאז שהתקנה נכנסה לתוקף, קפא הזמן הביולוגי.
 העסקנים לא מזדקנים. אתה נכנסת לזה צעיר. הרווחת. (מחזיר לו את המסמכים)
 סבי: (לוקח אותם ומחזיר אותם לכיסו)
 קלוד: (מתיישב על הכיסא) אבא שלך הסביר לך, כן?
 סבי: לא.
 קלוד: (מהמהם) עסקני הנדל"ן... צריך לדעת להעריך מתי בדיוק הרגע, שבו הילדים מגיעים לשיאם.
 מתי הבשלות שלהם קורנת ומופצת. אז השווי שלהם בשיא. משם, צניחה.
 סבי: איפה אתה משכן אותם?
 קלוד: במכלאות. שתיים בחצר. אחת קרוב לנמל. עוד שתיים בהקמה. במגמת התרחבות.
 (מקיש במקלו על הרצפה)
 ד'-83: (באה אל קלוד, נעמדת לצידו)
 קלוד: זאת ד'-83. אותה בחרת, כן?
 סבי: (מתבונן בה) נדמה לי. הן נראות... דומות בקטלוג.
 קלוד: אתה יכול לחזור לקטלוג, אם היא לא מוצאת חן בעיניך.
 סבי: (מתבונן בד'-83)
 קלוד: (מהמהם) כולם אצלי מחונכים ומשכילים מגיל צעיר. קרוא וכתוב, ספרות, מדעים, היסטוריה...
 כל מקצוע שתעלה על הדעת. יחסי מין תיאורטיים ומעשיים, עבודות שירות של בית. אין סיכוי שמישהו שגדל אצלי, יברח. (מקיש במקלו על הרצפה)
 ד'-83: (נעמדת קרוב לסבי) אני לא אברח, אדון סבי.
 סבי: מספיק סבי...
 ד'-83: אדון סבי...
 קלוד: (מהמהם) מחונכת, כן? (פאזזה) תשאל אותה. כל שאלה.
 סבי: (משתהה) איך קוראים לך?
 ד'-83: ד'-83.
 קלוד: אה, באמת... מה היה הגורם המיידני שהביא לפרוץ מלחמת העולם הראשונה?
 ד'-83: רצח הארכידוכס האוסטרי פרנץ פרדיננד, עשרים ושמונה ביוני, 1914.
 קלוד: מהי גנטיקה אבולוציונית?
 ד'-83: חקר ההיסטוריה של השינויים בדנ"א של האדם.

קלוד: ומהו...

סבי: העניין הובן.

ד'-83: אתה קונה אותי, אדון סבי?

קלוד: (מהמהם) באמת, קצת נימוס, ד'-83... היא ממש לפני הבשלות שלה. אתה יכול להרוויח עליה, כן?

סבי: (מביט בד'י-83)

נכנסת דיה. בידיה מגש ועליו שתי כוסות עם וויסקי. סבי מביט בה.

קלוד: סגרנו עסקה?

סבי: (מבטו תקוע בדיה) אותה לא ראיתי בקטלוג.

קלוד: (מקיש במקלו על הרצפה)

דיה: (מתבוננת בקלוד)

קלוד: תגשי!... (מרכך) תגשי...

דיה: (מגישה לקלוד, אחר כך לסבי)

סבי: איך קוראים לך?

דיה: אם זה מעניין אותך, קוראים לי...

קלוד: ד'-15.

דיה: (רוקעת ברגלה)

קלוד: (מהמהם) סוסת פרא. (לסבי) היחידה שגרה בבית. היחידה שאני מגדל עד לגיל בוגר יותר.

סבי: ממבט עליה... כמעט אפשר... ל... התאהב...

קלוד: (פורץ בצחוק. עוצר את צחוקו באחת. קם לסבי) להתאהב, מה? אתה בטוח שאין לך בגנים כושים?

דיה: שני סוחרי עבדים מדברים על רגש ועל היעדרו. (לסבי) ואם תתאהב בי... אז מה...? אז מה...?

קלוד: (מכה עם מקלו)

דיה: (מביטה בקלוד. מסננת) סליחה... אדוני... (לסבי) סיימת...? (לוקחת ממנו את כוס המשקה. לקלוד)

ואתה... אדוני...? (לוקחת ממנו את כוס המשקה. פונה ויוצאת)

קלוד: (מתיישב. מהמהם) סוסת פרא...

סבי: יש עסקה. אני אקח את... ד'-83.

קלוד: שלושים אלף. אפשרות לשלושה תשלומים.

סבי: שלושת אלפים לניסיון של שבוע.

קלוד: שלושה ימי ניסיון. חמשת אלפים דמי ביטחון. אם מחליט להחזיר, לא יוחזר הכסף, אלא ייזקף לזכותך

בעסקה אחרת.

סבי: (מוציא מכיסו צרור שטרות ומגיש לקלוד)

קלוד: (לוקח את השטרות ודוחף אותם לכיסו) בדרך החוצה תכנס למ'-1. היא תוציא לך אישורים. שלא

יטרטרו אותך אבירי זכויות האדם הארורים.

סבי: (פאוזה) ובכן... (פונה לד'י-83)

ד'-83: (נעמדת ליד קלוד, מרכינה ראש)

קלוד: ובכן... כן, כן...

סבי: (מחוזה בידו לד'י-83)

ד'-83: (יוצאת)

סבי: (מביט בקלוד. יוצא אחריה)

בקליניקה. נרי עומדת, מחכה. בידה שטרות של כסף. לידה הד"ר, בידה מסמכים ועט.

נרי: מה את חושבת שאני חייבת?

הד"ר: אני לא פסיכולוגית.

נרי: בשביל ה... מראה הצעיר.

הד"ר: (מסמנת באוויר עם העט) מתיחת פנים יסודית. גם צוואר. הרמת עצמות הלחיים... תוספת נפח של השומן התת-עורי. מילוי שפתיים... שיוף השפה העליונה. עם נייר זכוכית...

נרי: עם זכוכית...?

הד"ר: זה הומור.

נרי: הפחדת אותי.

הד"ר: אני לא פסיכולוגית!

נרי: מראה... צעיר...

הד"ר: הרמת גבות. ניתוח עפעפיים.

נרי: את כל אלה אני חייבת?

הד"ר: (פונה ממנה כנפגעת) לא חייבת. יכולה לעזוב.

נרי: רוצה. לא חייבת...

הד"ר: (חוזרת. מסמנת במסמכים) למי את רוצה להידמות?

נרי: (משתהה. מביטה בד"ר) אלייך.

הד"ר: יהיה לך קשה...

נרי: את יכולה להשתדל?

הד"ר: (פאוזה) זאת שאלה של גנטיקה. ומעמד. (בוחנת את גופה) את בטוחה שרק ניתוחים בפנים?

נרי: (שותקת)

הד"ר: עברת הריונות?

נרי: (שותקת)

הד"ר: (עומדת לכתוב במסמכים) היית צריכה לספר לי!

נרי: לא...

הד"ר: (חוזרת ובוחנת אותה) זה... בלי הריונות...

נרי: (פאוזה) זהו...?

הד"ר: במקרה שלך, גם מזל.

נרי: למה צריך מזל...?

הד"ר: טוב שיהיה. (מסננת) יש גבולות גם לפלסטיקה המודרנית...

נרי: כמה?

הד"ר: (מגישה לנרי את המסמכים והעט)

נרי: (חותמת)

הד"ר: שבעת אלפים וחמש מאות.

נרי: (שותקת)

הד"ר: עכשיו.

נרי: (סופרת שטרות ונותנת לד"ר)

הד"ר: (לוקחת) תמתיני. (יוצאת)

.5

בסלון של קלוד. קלוד עומד. ח' -15 עומדת מאחור. דיה נכנסת עם ז'קט חדש בידה. משתהה מעט כשרואה את ח' -15. באה לקלוד.

קלוד: סיימת לתפור. ובזמן. יפה.

דיה: (פורשת את הז'קט) תכניס יד.

קלוד: אדוני...!

דיה: אדוני, אדוני...

קלוד: (מכניס ידיים לז'קט)

דיה: מי זאת... אדוני?

קלוד: ח' -15. חדשה.

דיה: צעירה מאוד... אדוני.

קלוד: גם אותך ידעתי לזהות כשהיית צעירה מאוד. נכון, ד' -15?

דיה: (שותקת)

קלוד: (מקיש במקלו על הרצפה)

דיה: כן, אדוני.

קלוד: (מהמהם) עבודה מדויקת. הולם, כן?

דיה: (בוחנת) יושב עליך יפה.

קלוד: (מהמהם)

דיה: אדוני.

קלוד: ניקית את האבק במרתף?

דיה: (מרכזת מבט בח' -15) כן, אדוני.

קלוד: נזהרת שלא לפגוע בתמונות?

דיה: (מתקרבת לח' -15)

קלוד: (קסם. מתקרבת לח' -15)

ח' -15: מתי מתחילה החופשה, דוד קלוד?

קלוד: היא כבר התחילה.

ח' -15: מתי תלמד אותי לקרוא ולכתוב?

קלוד: מחר, ח' -15.

ח' -15: למה אתה קורא לי ח' -15, דוד קלוד?

קלוד: גם את זה תביני מחר.

ח' -15: מחר, מחר, מחר... אני כבר רוצה לדעת ולחזור לאמא. הבטחתי לה שנלך ביחד...

דיה: למצפה הכוכבים.

ח' -15: את מכירה את אמא שלי?

קלוד: (מתרחק מהן. לח' -15) לכי לישון. מחר מחכה לך יום עמוס.

ח' -15: (באה לקלוד ומחבקת אותו. פונה לצאת, מביטה בדיה)

דיה: (משפילה עיניים)

ח' -15: (יוצאת בדילוגים)

קלוד: בימים האחרונים, ראיתי כמה פעמים צל בחלון שפונה לגינה. (פונה לדיה) כמו מישהו שעומד שם...

מחכה למישהו... וכשרואה אותי מתקרב לחלון, הוא בורח... את יודעת משהו על זה?

דיה: (מביטה אחרי ח' -15)

קלוד: שאלתי...

דיה: שמעתי.

קלוד: יודעת מיהו?

דיה: לא.

קלוד: ואם היית יודעת, היית מספרת?
 דיה: אולי... (מיישרת מבט אליו) אולי.
 קלוד: (מהמהם) הערב משהו משתנה, כן?
 דיה: אתה מכין לי מחליפה.
 קלוד: פרסמתי. אני מניח שבתוך יומיים או שלושה יימצא העסקן העשיר... והמאושר...
 דיה: לימדת אותי. שחרר אותי.
 קלוד: איזה הגיון יגרום לי לשחרר אותך?
 דיה: לא הגיון.
 קלוד: לא מבין...
 דיה: (מתקרבת אליו)
 קלוד: את כבר משתמשת בבושם...
 דיה: זה הריח של הגוף שלי.
 קלוד: זה בושם...
 דיה: אתה יודע שאין לי... בושם... (שולחת את ידה לאפן)
 קלוד: מוזר...
 דיה: למד אותי ביומיים או שלושה הקרובים, כל מה שאני עוד לא יודעת ותן לי ללכת.
 קלוד: זה לא לפי ההגיון...
 דיה: לפי הרגש...
 קלוד: אין רגש...
 דיה: תקרא לזה איך שתרצה...
 קלוד: בכל זאת גידלתי אותך...
 דיה: (לוקחת את ידו ומנשקת אותה)
 קלוד: מה יצא לי מזה?
 דיה: (מצמידה את ידו ללחייה. פאזזה)
 קלוד: זה לא... מספיק...
 דיה: תן לי ללכת...!
 קלוד: (משחרר את ידו מאחיזתה. מכה עם מקלו)
 דיה: (עומדת זקופה מולו) מה תעשה אם אברח?
 קלוד: הכוח שלי בחוקן, גדול אפילו מהכוח שלי פה.
 דיה: אני אסתדר!
 קלוד: (אוחז בשערה) שליח שלי ימצא אותך בתוך שעות. הוא ישחק איתך קצת, יתעלל בך קצת, ויהרוג אותך קצת. הוא יסתובב וילך וישכח אותך כליל. (משחרר את האחיזה בשערה)
 את חצופה בצורה תקדימית, כן?
 דיה: קלוד...
 קלוד: אדון...!
 דיה: אדון קלוד...
 קלוד: את סוסת פרא שמישהו אחר יאלף. וזה, אחרי שהוא ייתן לי את השווי שלך. כי זה מה שמגיע לי, אחרי כל השנים האלה שבהן הפכתי אותך למי שאת. אסור לך לשכוח לרגע אחד, בתוך ענני הבושם שאת מפזרת. את שייכת למעמד הביבים. הייחוד שלך רק מעלה את המחיר. בזהב.
 דיה: (מביטה בו)
 קלוד: אני אלמד אותך ביומיים או שלושה הקרובים, כל מה שאת עוד לא יודעת. ואמכור אותך.
 דיה: (פונה ממנו)
 קלוד: לא אמרתי לך ללכת, ד'15.
 דיה: (עוצרת. מסתובבת אליו)
 קלוד: (מתיישב) תמשיכי לספר לי את הסיפור שהתחלת אתמול, על המלך ההוא...
 דיה: (משתהה. מתקרבת אליו) סילנוס שעשע את המלך מידאס בסיפוריו.

המלך שאל אותו מה, בעיניו, הדבר הרצוי לאדם...
קלוד: (מהמהם)

6.

בקליניקה. נרי עומדת. את פניה מכסה מסיכת תחבושות לבנה. בידה השטרות שנותרו לה. בידה הד"ר, בידה מסמכים, עט וקופסת כדורים.

הד"ר: (נותנת לנרי את קופסת הכדורים) כדורים נגד כאבים. כאבים כתוצאה מהפעעים, לא כאבים רגשיים. שניים ביום. אחד בבוקר, אחד בערב.

נרי: (לוקחת את הקופסה)

הד"ר: (מגישה לה את המסמכים) את במצב טוב. המזל, הוא לא באחריות שלנו. תחתמי.

נרי: (חותמת)

הד"ר: (יוצאת)

נרי: (מביאה את הקופסה לנגד עיניה. פותחת אותה. מוציאה כדור, מכניסה לפה)

ברקע נשמעות קריאות ה**רוכל**. נרי ממהרת לכיוונו. למעשה יוצאת לרחוב. הרוכל מופיע. לבוש מעיל שעליו ובתוכו תלויים מוצרים. על כתפו תיק ובו מוצרים נוספים.

הרוכל: (קורא) מעוררי דיכאון, נוגדי דיכאון, סותמי תאבון, גרביים לאחר שימוש ראשוני...
נרי: נעליים?

הרוכל: (ממשיך להסתובב) קשה לזהות... (מחדד מבט) לאישה? זוג אחרון.

נרי: באיזו מידה?

הרוכל: (מביט חטופות ברגליה. ממשיך להסתובב) שלך.

נרי: תעצור...

הרוכל: לא יכול. אם עוצר, נרדם.

נרי: כמה?

הרוכל: שמונים.

נרי: אתן לך מאה.

הרוכל: רוצה שמונים.

נרי: מאה. כדי שתעצור ותיתן לי את הנעליים.

הרוכל: (עוצר ושולף זוג נעליים מהתיק) עוצר. מהר. נעליים. מאה. (פותח את המעיל) כדור נגד כאבים? עוד מאה. מבצע.

נרי: (נותנת לו שטר ולוקחת את הנעליים) יש לי.

הרוכל: אם רוצה, עובר פה פעמיים ביום. קבוע.

נרי: (מתיישבת ונועלת את הנעליים)

הרוכל: (ממשיך בדרכו) מעוררי דיכאון, נוגדי דיכאון, סותמי תאבון...

7.

ליד החלון שבביתו של קלוד. דיה יושבת וכותבת.

דיה: נער התוף שלי, אתה מרשה לקרוא לך ככה? בשבילי אתה מבשר השינוי. ראיתי את הצל שלך כמה פעמים והרגשתי תופים בגוף. אני מרגישה שבאת בשבילי. זה נכון? **חשבת אי-פעם, להיות מישהו אחר?** שלך, דיה. (דיה מקפלת את הנייר, מביטה החוצה וזורקת את הפתק. מביטה פנימה, לתוך הבית, ומחליקה החוצה דרך החלון)

.8

במרתף. הופ יושב, מכוסה בסדין.

הופ: נורמה יקרה,

תודה שהבאת לצה' מעט יותר אוכל. (קם ומוריד מעליו את הסדין. מזיז את הכסא, נעמד עליו ומציץ) לפי הריח של הבושם, ידעתי שהסיכוי שאראה את כפות הרגליים שלך, קלוש. הנעליים שחוקות יותר, הולכות מהר יותר, כאילו סופה מתקרבת. והרעש... (מכסה את האוזניים ויורד מהכסא. קורא) צ'ה... צ'ה... בוא לשחק איתי... (מביט סביבו ומחזיר את הכסא למקומו. מתיישב ולוקח מהמזוודה מגזין. פותח אותו) נורמה, את אפילו יותר מתוחכמת ממה שחשבת. את אומרת פה ששינית את השם. הם קוראים לך מרילין. רק אני אמשיך לקרוא לך נורמה. (מטה את גבו קדימה, כממתיק סוד) ראיתי גם את התמונה הזאת, נורמה, שבה את לא כל כך מכוסה. את מה שזה עשה לי, אני אשמור בסוד אפילו ממך, טוב? (פאוזה) תוכלי מחר, עם האוכל שאת משאירה לצה' ולי, להשאיר גם תמונה שלך מהילדות? שלך, הופ. (מביט סביבו) צ'ה... צ'ה...

.9

בחדר הנבחנות. אישה וגבר עומדים. נרי נכנסת, נעולה נעליים, ללא מסיכת התחבושות. נראית בדיוק כפי שנראתה לפני הניתוח.

נרי: אמרתם, את באמת יפה, תנסי שוב, אחרי הניתוח... (מציגה את עצמה) האישה: איפה הנבחנת?

נרי: עשיתי מה שאמרת לי.

האישה: אצלך לא השתנה דבר. אצלנו השתנה הכל.

הגבר: ובנימה חיובית יותר, את הרכבת הישנה החליפה רחפת דיגיטלית מהירה.

נרי: תראו. (מתרחקת מהם. צועדת לכיוונם) מבט בוטח, מלא מסתורין, גוף מתוח ורפוי בו זמנית.

האישה: את צריכה להיות באותו הזמן גם סקסית וחושפנית בעלת ילדות עשוקה וצדקנית וצנועה, נבוכה ומתפרצת. בקיצור, מודרנית.

נרי: (ממשיכה ללכת. מנסה) ... וחושפנית... עשוקה... ומתפרצת...

הגבר: במגמה לא שלילית בעליל, אומר לך. לכל אחת מהנבחנות לתחרות מלכת היופי, יש תג מחיר.

נרי: (עוצרת) תיתן מחיר...

הגבר: בכל רגע שאת פה, מבזבזת את הזמן שלנו, מישהי בת ארבע עשרה, ששווה חמישים אלף, מחכה בתור ומזדקנת!

נרי: ואם... אם יהיה מחיר, אוכל לנסות שוב...?

הגבר: כן, כן... אחרי ה... (קורא) הבאה בתור!

.10

בסלון של קלוד. ח' 15 נכנסת ועומדת מאחורי הכסא. נכנס קלוד, אחריו נכנס סבי. שניהם נעמדים.

קלוד: זה עוד לא קרה.

סבי: והנה זה קורה.

קלוד: אתה הראשון שזה קורה לו.

סבי: אתה הבטחת.

קלוד: מה עשית שזה קרה?

סבי: קמתי בבוקר והיא לא הייתה.
 קלוד: יש לך בית גדול?
 סבי: חיפשתי בכל מקום.
 קלוד: אשלח שליח אחריה.
 סבי: בזה אתה מתעסק עכשיו?
 קלוד: תאמין לי, הוא ימצא אותה.
 סבי: אני לא רוצה אותה.
 קלוד: בחרת את ד' -83.
 סבי: והיא ברחה. זאת רמת האמינות שלך?
 קלוד: (בא אליו) יש לך ספק, כן?
 סבי: אני בוחן מעשים.
 קלוד: מגיע אלי צעיר, לוקח לניסיון רכוש והרכוש נעלם.
 סבי: הברחתי אותה?
 קלוד: למשל...
 סבי: אני יודע שאסור להתעסק איתך.
 קלוד: (בא לכסא ומסובב אותו) שב.
 סבי: אני מעדיף לעמוד.
 קלוד: (מושיב אותו בדחיפה ומפשק את רגליו של סבי בעזרת המקל) אם רימית אותי... (מכוון אל מבושיו)
 סבי: (מביט בו)
 קלוד: (מקרב את המקל למבושיו)
 סבי: (קופא)

נרי מופיעה. בידה האחת שטרות, בשנייה קופסת הכדורים.

נרי: (רואה את ח' -15. מתקרבת אליה. מלטפת את שיערה) את ילדה יפה...
 קלוד: (מתייצב) איך נכנסת?
 נרי: (לח' -15) מה המחיר של ילדה כל כך צעירה?
 קלוד: את לא נראית אחת שיכולה להתעניין במחיר.
 נרי: (פונה אליו) לא עצרו אותי, אדון קלוד.
 קלוד: אנחנו מכירים?
 נרי: השתניתי.
 קלוד: (שותק)
 נרי: (מראה) קניתי נעליים בכסף שנתת לי.
 קלוד: מי את?
 נרי: (פאוזה) אחת שמתעניינת במחיר.
 קלוד: (בא לכיוונה. בוחן אותה) את...? רוצה לקנות?
 נרי: למכור.
 קלוד: (מהמהם) למכור...
 נרי: (פאוזה) תן מחיר.
 קלוד: (פונה לסבי. מקיש ברגלו על הרצפה) קום.
 סבי: (לא מגיב)
 קלוד: קום, קום...
 סבי: (קום)
 קלוד: היא רוצה מחיר.
 סבי: (מביט בנרי)

קלוד: תתקרב, תבחן, תגיב.
 סבי: (מתקרב לאט לנרי. בוחן אותה)
 נרי: (מתייצבת כמנסה להרשים)
 קלוד: מבוגרת או צעירה?
 סבי: (משתהה) לא צעירה...
 נרי: צעירה משהייתי. (פאוזה) לא?
 קלוד: דחייה או משיכה?
 סבי: (פאוזה) לא משיכה...
 קלוד: שמנה או רזה?
 סבי: (משתהה)
 קלוד: נכון.
 נרי: מה המחיר?
 קלוד: מה אתה אומר...?
 נרי: חמשת אלפים...
 קלוד: (מכריז) חמשת אלפים על השמנה!
 סבי: (פאוזה) לא...
 נרי: שלושת אלפים, טוב?
 קלוד: (מכריז) שלושת אלפים על השמנה!
 נרי: (פותחת את הקופסה ומכניסה כדור לפיה) זה נגד כאבים. לא רגשיים.
 קלוד: אולי היא רוצה לשלם כדי שנקנה אותה, כן? כמה את מציעה לשלם?
 נרי: (מצמידה את הכסף לחזה. לסבי) תיתן מחיר.
 סבי: (מתייצב מול נרי) אנחנו מגיעים אל הבנות, לא הן אלינו, טוב?
 נרי: (לסבי) אתם תגיעו אלי?
 סבי: יכול להיות...
 נרי: ותתנו מחיר?
 סבי: אם נגיע, ניתן.
 נרי: ואם לא אהיה כשתגיעו?
 סבי: אז בפעם אחרת.
 נרי: אם לא אהיה, תשאירו הודעה, טוב?
 סבי: ועכשיו, תלכי.
 נרי: (מתקרבת לחי-15) את מזכירה אותה מאוד.
 חי-15: את מי?
 נרי: הבת שלי הייתה בגילך.
 חי-15: ואת מזכירה את אמא. היא מחכה שאחזור מהחופשה ו...
 קלוד: (מהמהם) כן, כן...
 נרי: (לקלוד) על הבת שלי שילמת חמש עשרה...
 קלוד: הבת שלך...?
 נרי: אפשר לראות אותה?
 קלוד: (מצמיד את מקל ההליכה למצחה) מי הבת שלך?
 נרי: היא נראתה כמו...
 קלוד: את יודעת כמה 'נראו כמו' היו לי לאורך השנים?
 נרי: אתה בעצמך אמרת...
 קלוד: אני אומר הרבה דברים בעסקים.
 נרי: שהיא הייתה כמו נס...
 קלוד: (מחדד את הצמדת המקל) את הבת שלך, כמו הרבה אחרות, מכרתי מזמן, כן? ואם את רוצה להמשיך
 להחזיק בדבר הפתטי הזה שנקרא החיים שלך...

סבי: נשאיר הודעה אם לא נמצא אותך.
 נרי: (מתרחקת מקלוד) העוזר שלך אומר...
 סבי: עכשיו תלכי.
 נרי: ו... תתנו מחיר...
 קלוד: (מוריד את המקל)
 נרי: אתם תתנו מחיר...! (יוצאת)
 סבי: (מביט אחריה) אני אהיה השליח שלך.
 קלוד: אתה...?
 סבי: לא תראה אותה יותר.
 קלוד: איך?
 סבי: (פונה אליו) אין צורך בפרטים.
 קלוד: לא אראה אותה יותר, כן?
 סבי: (מביט בו)
 קלוד: (מתבונן בו) את חתיכת השומן המיותרת אתה תעלים, ותעשה את זה ב... דרך אנושית לכאורה.
 סבי: מהרחם שלה אנחנו מתקיימים...
 קלוד: (פאוזה) יש להן מנגנון של הרס עצמי. אין טעם לבזבז שליחות עליה. (פונה ומתיישב) אנחנו שני
 עסקנים. יש עניין חשוב ממנה לפתור.
 סבי: כרצונך.
 קלוד: אם תעשה עבורי, אהיה חייב לך, כן?
 סבי: (שותק)

נכנסת דיה. בידיה מגש ועליו שתי כוסות עם וויסקי. סבי מביט בה.

קלוד: תציע עסקה.
 סבי: אחת אחרת במקום ד'-83, אותם התנאים, אותו פרק הזמן לניסיון.
 דיה: (מגישה לקלוד) אדון קלוד.
 קלוד: (מהמהם כלפי דיה. לוקח כוסית. לסבי) מהקטלוג.
 דיה: (מגישה לסבי)
 סבי: גם מחוץ לקטלוג.
 קלוד: (קס) אלה רק שמועות, כן? אתה לא תנצל אותי!
 דיה: (ממהרת לקלוד) אתה צריך לשמור על הבריאות שלך.
 סבי: אתה חולה?
 דיה: (לקלוד) דווקא במצב הזה אתה צריך לשמור על שקט פנימי. (פאוזה) שב...
 קלוד: (מתיישב) אתגבר גם על הנפילונת הזאת. (מהמהם) חולה... ואל תגידי לי שלא הגיעו אליך השמועות.
 סבי: שמעתי משהו...
 קלוד: השמועה הפכה זבוב לפיל.
 דיה: (לסבי) המניה שלו צנחה בשלושה וחצי אחוזים. האנליסטים צופים ירידות נוספות. אין סיבה אמיתית
 לנפילה, מלבד השמועות.
 קלוד: שהפיצו הארורים מהעמותה לזכות... נערי הביבים...
 דיה: הם הפיצו שהוא התחיל לקחת הלוואות גדולות בשוק האפור.
 קלוד: האפסים האלה, שיש להם כמה כושים בעבר הגנטי וכמה מתרוממים בהווה... שלא מייצרים שום דבר,
 שמזלזלים במשמעות ההון האנושי... הם לא מבינים שאם אני ושכמותי נתמוטט, זה יהיה קיצו של המין
 האנושי, כן?
 דיה: (לסבי) הוא כבר פותר את זה.
 קלוד: 'בנו של אדם', מגריט, עם התפוח? קיבלתי עליו מחיר מעט נמוך יותר. זה הכל. המניה שלי עוד תכפיל
 את עצמה. השליחים שלי כבר יצאו לטפל בארורים האלה, מהעמותה לזכות... אין לך מה לנצל

פה, כן?

סבי: אני אקח אותה. (מורה על דיה)

קלוד: את מי?

סבי: חמישים אלף.

קלוד: היא מחוץ לקטלוג!

סבי: לשיטתך, הבשלות שלה קורנת ומופצת.

קלוד: היא רגע לפני השיא. אני יודע לזהות!

סבי: משיא לשפל, אתה בטוח שיש לך זמן לזה?

דיה: אתה בטוח שחמישים אלף זה סכום מפתה?

סבי: (פאוזה) שייתן מחיר.

דיה: אתה לא תעמוד במחיר.

סבי: שייתן ונראה.

דיה: אני אשאיר ממך אבק.

סבי: אני מוכן לאתגר.

דיה: אני מסרבת לאתגר.

סבי: (מביט בקלוד ומדבר לדיה) זאת לא החלטה שלך.

דיה: (מביטה בקלוד ומדברת לסבי) יש לי עוד מה ללמוד ממנו.

קלוד: (קס). משתהה. מביט בדיה ומהמהם. לסבי) אתן לך אחת פלוס אחת. באותם התנאים, לניסיון.

מהקטלוג.

סבי: שישים אלף. (מורה על דיה)

דיה: (באה לחי-15) חמישים אלף. עליה.

סבי: עליה...?

קלוד: גם היא מחוץ למשא ומתן!

דיה: (לקלוד) לכל דבר יש מחיר.

סבי: היא עוד צעירה.

דיה: הפוטנציאל לרווח גבוה.

קלוד: תוסיפי את הייחוד שלה, תקבלי את הסיבה שהיא מחוץ לקטלוג.

דיה: הציבור יראה שאתה מוכר אחת כזאת, במחיר כזה. הציבור יבין שאם היה משבר, הוא בדרך לחלוף.

שקט.

סבי: (לקלוד) חמשת אלפים שכבר נתתי לך. לניסיון של שלושה ימים.

קלוד: אין תקופת ניסיון. מה שנתת זו מקדמה על חמישים אלף.

סבי: ארבעים.

קלוד: קח, או לך.

סבי: (מוציא מכיסו צרור שטרות ומגיש לקלוד) ביחד עשר. את השאר אתן בתוך שבוע.

קלוד: (לוקח את השטרות ודוחף לכיסו. מגיש את הכוסית להקשה) לפריחה כלכלית.

סבי: לפריחה כלכלית. (מקיש את הכוסית)

דיה: (באה לחי-15) את יוצאת לעוד חופשה, עם הדוד...

סבי: סבי.

דיה: עם הדוד סבי. תלמדי ממנו לקרוא ולכתוב...

קלוד: (מהמהם)

חי-15: (באה לקלוד) אל תהיה עצוב, דוד קלוד. בסוף החופשה אבוא לבקר גם את אמא וגם אותך.

דיה: (באה לסבי). הוא מניח על המגש את הכוסית)

סבי: (אוחז בידה של חי-15) ובכן...

דיה: (באה לקלוד, שמניח על המגש את הכוסית)

קלוד: ובכן... כן, כן...
 סבי: (פונה לצאת. חי-15 איתו. צועד צעד אחד)
 חי-15: (עומדת במקום) דוד סבי, הצעד שלך כפול משלי. אני צריכה ללכת במהירות כפולה...
 סבי: או להכפיל את אורך הצעד. (ממשיך לצעד)
 חי-15: (צועדת איתו) בשביל להגיע לאורך הצעד שלך, אני צריכה לגבוה ב... שלושה, אולי ארבעה מטרים.
 (השניים יוצאים)
 קלוד: (לאחר שהיה קצרה) הוא יעשה עליה הרבה כסף.
 דיה: חרטה לא שייכת לעולם שלך.
 קלוד: למדת לא מעט על העולם שלי.
 דיה: אתה מורה לא רע.
 קלוד: החנפנות לא שייכת לעולם שלך.
 דיה: פירוש מוטעה.
 קלוד: שתפי אותי.
 דיה: (מתקרבת אליו)
 קלוד: את עוד לא משתמשת בבושם...
 דיה: אתה יודע שלא...
 קלוד: זה הריח של ה...
 דיה: כנראה...
 קלוד: לפני כמה לילות... היה נדמה לי שראיתי מישהו יוצא מהחלון... ונעלם אל החשיכה...
 דיה: ראית כבר צל שמחכה למישהו ועכשיו מישהו שיוצא מהחלון ונעלם אל החשיכה.
 קלוד: (פאוזזה) נעלמים מוצרים מהמטבח. את יוצאת בלילות מהחלון?
 דיה: וכדרך נס מתעוררת בבוקר במיטה שלי...
 קלוד: (מהמהם) ואם היית יודעת מי יוצא, היית מספרת?
 דיה: אולי... (מיישרת מבט אליו) אולי.
 קלוד: אז מה הפירוש לשינוי בהתנהגות שלך?
 דיה: אתה ישיר מדי...
 קלוד: (מהמהם)
 דיה: (מתרחקת ממנו ונעצרת) יהיה יעיל יותר להשאיר אותי פה. (מסתובבת אליו) איתך.
 קלוד: זה לא לפי ההגיון...
 דיה: תקרא לזה איך שתרצה...
 קלוד: מה יצא לי מזה?
 דיה: בינתיים, יצא לך חמישים אלף ואין חרטות.
 קלוד: ובהמשך...?
 דיה: אני נכנסת... להתקלח...
 קלוד: (מהמהם)
 דיה: כשאצא, אמשיך לספר לך.
 קלוד: סיפור חדש?
 דיה: המשכו של הסיפור על המלך מידאס.
 קלוד: חשבתי שזה נגמר. הרי כל דבר שמידאס נגע בו, הפך לזהב.
 דיה: (מביטה בו רגע נוסף. יוצאת)

.11

בקליניקה. נרי עומדת, מחכה. בידה האחת שטרות של כסף. בשנייה קופסת הכדורים.

נרי: (לוקחת לפיה כדור)
 הד"ר: (נכנסת. בידה מסמכים ועט)
 נרי: הכדור... נגד כאבים. לא כאבים רגשיים... מהפצעים.
 הד"ר: (מתבוננת בפניה) עבודה מושלמת.
 נרי: אין תלונות.
 הד"ר: אז למה את פה?
 נרי: הם יבואו אלי. אני צריכה להיות מוכנה כשהם יבואו. הם ייתנו מחיר.
 הד"ר: עכשיו בשפה שאבין.
 נרי: עוד ניתוח.
 הד"ר: (מתבוננת בגופה) אמרנו שזה כתוצאה מהריונות?
 נרי: לא.
 הד"ר: לא? (קוראת במסמכים)
 נרי: מה את חושבת שאני חייבת? זה בשביל ה...
 הד"ר: (מביטה בה)
 נרי: בשביל המראה הצעיר.
 הד"ר: (מסמנת בעט באוויר) נתחיל בקיצור קיבה. שאיבת שומן מהקרוסוליים והברכיים... מהמותניים והירכיים... ומשיפולי הבטן.
 נרי: זהו?
 הד"ר: אולי גם לצמצם את השדיים... ונגיעה בסנטר, שבכל זאת נשאר כפול. נראה לי שהקפנו הכל.
 נרי: טוב שיהיה מזל.
 הד"ר: אם את לא סומכת עלי, את יכולה לעזוב.
 נרי: סומכת. המזל, הוא כדי להיראות כמוך...
 הד"ר: זאת שאלה של...
 נרי: גנטיקה ומעמד, אני יודעת. במקרה שלי, גם מזל.
 הד"ר: את צודקת. (מסננת) יש גבולות גם לפלסטיקה המודרנית.
 נרי: (מגישה לה את השטרות) שבעת אלפים וחמש מאות.
 הד"ר: (לוקחת את השטרות)
 נרי: (לוקחת ממנה את העט והמסמכים וחותרת)
 הד"ר: (לוקחת את המסמכים והעט) תמתיני. (יוצאת)

.12

ליד החלון שבביתו של קלוד. דיה יושבת וקוראת.

דיה: דיה שלי,
 הצל שראית הוא אני, שעוקב אחרייך כבר זמן. ראיתי אותך זורקת מכתב מהחלון. אין לך מושג כמה התרגשתי לקרוא שהוא אלי. אם אני מבשר השינוי עבורך, עבורי את מבשרת מהפיכה. באשר לשאלתך, אם חשבת להיות מישהו אחר, אשאיר את זה בסוד, בינתיים. אגב, ראיתי אותך נמלטת מהחלון וחוזרת אליו השכם בבוקר. האם אני צפוי לחלק אותך עם בעל סוד נוסף? שלך, נער התוף.

.13

במרתף. הופ עומד ולוגם מכוס קפה. לאורך המונולוג לוגם חליפות.

הופ: נורמה יקרה,

אני לא מוצא את צ'ה. הוא לא בא לאכול, לא בא לשחק, לא שמעתי את הציוץ שלו כבר... מעט מאוד נעליים הולכות, במהירות שקשה לעקוב, הקרעים הרחבים בנעליים מבליטים גרביים קרועות, ואין רגליים של עכברוש. ואז חשבתי שאולי הקשר שלי איתך גורם לו לקנא. אל תחששי, נורמה. אני לא מתכוון לוותר עלייך. העכברוש יצטרך להתמודד עם זה בצורה בוגרת. (פאוזה. מתקרב כממתיק סוד) ראיתי תמונה שלך במגזין, מסרט שקוראים לו 'חמים וטעים' וקראתי סיפור שנפגשת עם הנשיא של ארצות הברית. אני בטוח שזה יעשה רק טוב לעולם אם תהיי נשיאה. שלך... אה, תודה על התמונה מהילדות שלך. (מוציא תמונה מכיס הפיגימה) שלך, הופ.

.14

ליד החלון שבביתו של קלוד. דיה יושבת וכותבת.

דיה: נער התוף שלי, מבשר השינוי. התופים שבגוף מכים חזק. אכן, באת אלי! זה נכון שאני יוצאת וחוזרת דרך החלון. הסוד רק מגביר את המשיכה, לא? תגלה לי אותך. **חשבת אי-פעם, להיות מישוהו אחר?** שלך, דיה. (דיה מקפלת את הנייר, מביטה החוצה וזורקת את הפתק. מביטה פנימה, לתוך הבית, ומחליקה החוצה דרך החלון)

.15

בקליניקה. נרי עומדת, רזה וכחושה, על גופה השמלה נראית כתלויה על קולב. נדמה שגם התבגרה מאוד. בידה קופסת הכדורים. נכנסת הד"ר. בידה מסמכים ועט.

נרי: (מוציאה כדור, מכניסה לפה)

הד"ר: (בוחנת את נרי) את במצב טוב. המזל, הוא לא באחריות שלנו. (מושיטה לה את המסמכים) תחתמי.

נרי: כדורים נגד כאבים... את אמורה לתת לי קופסה, לא?

הד"ר: קיבלת בחינם בפעם הקודמת. היום צריך לשלם.

נרי: אין לי...

הד"ר: תחתמי.

נרי: את לא יכולה לתת לי כמה כדורים בחינם...?

הד"ר: (שותקת)

נרי: (חותמת)

הד"ר: (יוצאת)

נרי: (שופכת לידה את הכדורים שנותרו. מכניסה בחזרה לקופסה)

.16

בסלון של קלוד. נכנס קלוד, אחריו נכנס סבי. שניהם נעמדים.

קלוד: אני יודע שזה סיכון.

סבי: זה מחמיא שאתה סומך עלי.

קלוד: (בא אל מול עיניו) איתי אסור להתעסק.
 סבי: (פאוזה) אני מקשיב.
 קלוד: (מתרחק ממנו) מישהו מציץ מהחצר ומישהו יוצא וחוזר במהלך הלילה. אולי זה אותו אחד. אני לא יודע. (פאוזה) ונעלמים לי מוצרים מהמטבח.
 סבי: אחת מהנשים שאספת לעצמך.
 קלוד: (מביט בו) דיה?
 סבי: למשל.
 קלוד: (מהמהם) אין לה סיבה.
 סבי: מישהו מבחוץ...
 קלוד: אני מרגיש חשוף. כאילו אין פינה שבה איש לא רואה אותי.
 סבי: אתה רוצה שאחקור.
 קלוד: שתעקוב בלילות ותמצא אותו.
 סבי: ואביא אותו אליך, או...
 קלוד: אלי. אני רוצה להבין.
 סבי: העסקה?
 קלוד: תמונה מהמרתף. יש לי עוד מקור של מגריט.
 סבי: לא מבין בתמונות. שלוש בנות מהבית.
 קלוד: (מהמהם) שתיים. מהמכלאות. אחת עכשיו, אחת כשתביא לי אותו.
 סבי: (שותק)
 קלוד: תבחר אחת בדרך החוצה.
 סבי: (יוצא)

17.

ברחוב. נרי עומדת, קופסת הכדורים בידה.

נרי: (לוקחת כדור לפיה) אני פה... העוזר שלו אמר שהם מגיעים. אלי. אני פה...
 (לוקחת כדור נוסף. זזה בחוסר מנוחה) אני צעירה... ורזה... ואתם תתנו מחיר...
 אני אלך לתחרות... שם... אני... מלכת היופי...
 (מנערת את קופסת הכדורים) הם מגיעים. אלי. אני פה...
 (מנערת את קופסת הכדורים. הופכת את הקופסה הריקה)

18.

במרתף. הופ מסתובב חסר מנוחה. בידו כוס קפה, הוא לוגם ממנה חליפות.

הופ: נורמה... יקרה...

אני מודאג. העכברוש כנראה כועס עלי מאוד. (הופך את המזוודה. מגזינים נופלים ממנה)
 הפכתי את המרתף והוא... (מוציא את התמונה מכיס הפיגימה) גם התמונה שנתת לי מהילדות שלך,
 לא עושה לי טוב. (מביט למעלה אל הסדק) אין יותר נעליים ברחוב. לא גרביים. לא רגליים.
 (בא קדימה) עוד קפה, נורמה. אני מקווה שלא תכעסי עלי. אני אשאר ער...

.19

בסלון של קלוד. דיה נכנסת ומתיישבת. קלוד נכנס אחריה. נעמד במרחק-מה.

קלוד: (מהמהם) אני לא הוזה. הרבה לילות ראיתי את הדמות או הדמויות האלה.
דיה: והוא ישב שם יום ולילה עד שיתפוס אותו.

קלוד: כן.

דיה: אז למה אתה מודאג?

קלוד: צריך כבר להחליט, כן?

דיה: (נעמדת ברכות)

קלוד: קיבלתי הצעה.

דיה: כמה?

קלוד: הרבה... מאוד...

דיה: (באה אליו) אתה יודע לזהות הזדמנות עסקית. תמכור.

קלוד: פשוט, כן?

דיה: לא...?

קלוד: (פונה ממנה ומתיישב)

דיה: הכסף חשוב לך, במצבך.

קלוד: אין ספק.

דיה: אז למה הספק?

קלוד: (מהמהם)

דיה: כבר סגרת את העסקה. (פאוזה. פונה ללכת)

קלוד: עוד לא סגרת.

דיה: זה לא רגיל אצלך.

קלוד: נכון.

דיה: (מתקרבת מעט) השנים מרככות אותך...

קלוד: לא השנים...

דיה: תפוס את עצמך בידיים. חשבון הרווח וההפסד, לא?

קלוד: (מהמהם)

דיה: השקעת בי. מגיע לך לקבל הרבה מאוד כסף. איפה ההתלבטות?

קלוד: (קם ומתרחק ממנה)

דיה: מבטיחה שאוציא את שמך הטוב ברבים. כולם יראו כמה טוב לימדת אותי.

קלוד: (מסתובב ומביט בה) אמרת שאת רוצה להישאר.

דיה: ממתי זה תלוי בי?

קלוד: (מהמהם)

דיה: זה לא לפי ההיגיון...

קלוד: את רוצה שאמכור אותך?

דיה: ואם אגיד שכן?

קלוד: תני תשובה פשוטה.

דיה: אף פעם לא שאלת אותי. למה עכשיו?

קלוד: עכשיו חשוב לי לדעת.

דיה: חשוב לאגו העסקני או הגברי?

קלוד: (שותק)

דיה: אתה קונה ילדים כמו ניירות ערך, חלקים, לבנים, מזיפים ריח טרי... ומוכר אותם כשהערך עולה, רגע לפני שהנייר מצהיב.

קלוד: אני לא גונב.

דיה: אתה מנצל את החולשות של ההורים.
 קלוד: הם מבינים שיש אבולוציה.
 דיה: לך יש בחירה.
 קלוד: הבחירה היא שלב אחרי התפתחות אבולוציונית וגנטיקה.
 דיה: (מתקרבת אליו) שלפיה אתה לא מתבגר ומזדקן.
 קלוד: (מתייצב מולה) נכון.
 דיה: באמת...?
 קלוד: (מהמהם. פונה ממנה)
 דיה: אני עוד פה, דוד קלוד. עוד יהיה לך זמן להתגעגע.
 קלוד: זה משחק בשבילך, כן?
 דיה: זה עסקים בשבילך, לא?
 קלוד: (שותק)
 דיה: אני רוצה להישאר פה. כשותפה מלאה שלך. בעסקים ובחיים האישיים.
 קלוד: שותפה שאיכפת לה מהשותף?
 דיה: אולי... (מיישרת מבט אליו) אולי.
 קלוד: (בא אליה) יש גם אפשרות שלישית, כן? (מצמיד את המקל לראשה)
 דיה: זה יהיה בזבוז...
 קלוד: אני יכול לבחור לבזבוז.
 דיה: (מסיטה את המקל. באה אליו קרוב מאוד) שתדע אם כדאי לבזבוז...

נכנסת נרי. נראית כפופה ובלויה, מבוגרת משנראתה לאחרונה. עוצרת. לאורך כל התמונה **מגרדת בצווארה** לחילופין.

דיה: (מסתובבת. מביטה בנרי)
 נרי: (מביטה בדיה. משתהה) את כבר לא ילדה... אבל את יפה... יש לך בטח מחיר גבוה... את יכולה ללכת לתחרות... מלכת היופי... (לקלוד) חיקיתי... אמרתם שתבואו...
 קלוד: איך שוב נתנו לך להיכנס?
 נרי: (לקלוד) אמרתי לו שאני אמא שלך...
 קלוד: (מקיש במקלו על הרצפה)
 נרי: (לקלוד) אני אמא שלך...
 קלוד: (מתקדם לעבר נרי)
 דיה: קלוד!
 קלוד: (נעצר)
 נרי: אמא שלך, אמא שלה, אמא של כל הילדים שנמצאים בחצר... אמא של כולם...
 קלוד: מה את רוצה, זקנה?
 נרי: תקרא לי אמא...
 קלוד: (מהמהם, מקיש במקלו) אני אראה לך...!
 דיה: מה את רוצה... (פאוזה) אמא...?
 נרי: רציתי... אבל רכבת כבר עברה... והיו כדורים, ואין... ומגרד לי כל הגוף... כי אין...
 קלוד: התמכרה, הזקנה.
 נרי: לא לכאבים נפשיים... לפצעים...
 קלוד: ואת רוצה נדבה...
 נרי: למכור...
 קלוד: אין לך מחיר, זקנה.
 נרי: לא... הוא מיוחד... אבל חריף... (מצביעה על הרקה) פה... הבן שלי...
 דיה: הוא לא יקנה את הבן שלך!

נרי: חמשת אלפים?
 קלוד: לכי מפה!
 נרי: שלושת אלפים...
 קלוד: לפני ש...
 נרי: חמש מאות... טוב?
 קלוד: לא טוב!
 נרי: אתה אומר לא ל... אמא?
 קלוד: (מתקרב ומניף את מקלו על נרי)
 דיה: קלוד!
 קלוד: (עוצר את תנופת המקל)
 דיה: לכי מפה, זקנה.
 נרי: איזו חוצפה יש ל... ילדים... מביאים אותם לעולם והם... (יורקת) יורקים... אני אמצא מישהו
 אחר... שיקנה כדורים... (מתקנת) א... ת הבן שלי... תתבייש! (יורקת) ת ב י י ש!
 (פונה ויוצאת)

20.

במרתף. הופ חסר מנוחה. לוגם מכוס הקפה.

הופ: נורמה...

צ'ה לא בא. גם את לא. אני רעב, נורמה. ועוד מעט נגמר הקפה. אם לא באת הלילה, זה אומר שלא
 קיבלת את המכתב הקודם. מה יהיה על המכתב הזה? (מוציא את התמונה מהכיס ומתבונן בה)

ברחוב. נרי עומדת, מתגרדת.

נרי: (קוראת כמוכרת) ילד... מיוחד... אבל חריף... (מצביעה על הרקה) פה... חמש מאות...!

ליד החלון שבביתו של קלוד. דיה, יושבת וכותבת.

דיה: נער התוף שלי,

אני חייבת לצאת מפה. מהר. אבל יש מישהו ששומר על הפתחים. יש לך דרך לעזור? שלך, דיה.

במרתף. הופ יושב ומתגרד. בידו התמונה. בידו השנייה מגזין.

הופ: מרילין... מתה... בבית שלה ממנת יתר... זה גם חלק מההצגה שלך, כדי שתוכלי להיות
 איתי? איפה את, נורמה? (מתבונן בתמונה. מצביע עליה) אני חושב שזה... אני. פה...

ברחוב. נרי עומדת, מתגרדת.

נרי: (קוראת) אני אמא... של כולכם... ואין חמש מאות...? (יורקת) תתביישו...! ת ב י י ש ו!

במרתף וברחוב.

הופ: (מסתובב. מתגרד. ממלמל)

נרי: (מסתובבת. מתגרדת. ממלמלת)

.21

בסלון של קלוד. קלוד יושב. נכנסת דיה, בידה כוסית אחת של וויסקי.

דיה: (נעמדת) הנה הוויסקי שביקשת.

קלוד: אני עובר למקום אחר.

דיה: תיתן להם להכתיב לך את חיידך?

קלוד: לא ראית כמה פגרים של עכברושים מורעלים הם פיזרו בחצר.

דיה: איפה היה השומר שלך?

קלוד: סיממו אותו. העמותה לזכות האדם למות מרעל... הוא מתאושש עכשיו. (פאוזה) הם עוד ייגרמו

למגיפה. אני, את, הילדים במכלאות, דרך החיידקים שיתפזרו, הגידולים הנגועים בחצר...

אין להם גבולות, בדרך לנסות ולחסל איש עסקים חוקי לגמרי.

דיה: אתה בורח.

קלוד: את סיפרת על המלך מידאס, שצמחו לו אוזניים של חמור. במשך כל הלילה בדקתי את האוזניים שלי.

(מהמהם) אני עובר למקום אחר, כן?

דיה: אני מציעה שקודם תפנה את התמונות מהמרתף. שלח אותן לנמל.

קלוד: (פאוזה) את צודקת. הצדקנים האלה, מהעמותה לזכות... ייהנו לתלות את התמונות שלי במוזיאונים

שלהם. או בסלונים, כשיחגגו את הנפילה שלי במסיבת קוקטייל. אוכלי חינם. מתרוממים עם עבר גנטי

של כושים, שלא עבדו יום אחד בחייהם. (קם ונעמד)

דיה: כתבה במגזין.

קלוד: (מביט בה כשואל)

דיה: (באה אליו) כתבת פרופיל. עליך. תספר שם על התרחבות עסקית שלך. אתה עובר למקום אחר כי

המקום הזה קטן עבורך.

קלוד: כן... אפשר לקנות כתבה כזאת.

דיה: תציג את עצמך כמציל ילדים, כמחנך דור.

קלוד: זה בדיוק מי שאני...

דיה: אחרי הכתבה תעשה מצעד. קרנבל. הילדים ילכו מפה אל המקום החדש. תן להם כובעים צבעוניים

וחצוצרות רועשות. שכולם יראו וישמעו את ילדיך המחונכים עוברים בית.

קלוד: אחר כך נספר על העמותה לזכות... שמתעללת בי.

דיה: אביר החברה...

קלוד: נציע תקנה שמוציאה את העמותה אל מחוץ לחוק.

דיה: נרסק את הלגיטימציה הציבורית שלה.

קלוד: ולא עוד רעל בבית שלי, כן?

דיה: וחזרה לעסקים גדלים ומתרחבים, לא?

קלוד: (מביט בה. מתנייב) ולי עברה במוח מחשבה שאולי גם כך אני לא יכול לבטוח.

דיה: (מתנייבת על ברכיו) פתאום הוויסקי הוא כדי לחגוג.

קלוד: אז למה הבאת כוסית אחת?

דיה: (מגישה את הכוס לשפתיו)

קלוד: (לוגם)

.22

ברחוב. נרי מסתובבת. מתגרדת.

נרי: איפה אתם...? מתחבאים...? אחת... שתיים... מחפשת...

ברקע נשמעות קריאות הרוכל.

הרוכל: (קורא) מעוררי דיכאון, נוגדי דיכאון... (נכנס)

נרי: (פונה אליו במהירות) הנה אתה... אני צריכה כדורים... נגד כאבים...

הרוכל: (ממשיך להסתובב) מאה.

נרי: אין לי... (רוכנת כדי לחלוץ נעליים) תעצור...

הרוכל: לא יכול. אם עוצר, נרדם.

נרי: הנעליים, מאה...

הרוכל: אלה? ארבעים.

נרי: שילמתי לך... מאה... עבור הנעליים האלה...

הרוכל: משומש. ארבעים.

נרי: (נעמדת. זוג הנעליים בידה) כמה כדורים... בארבעים...?

הרוכל: ארבעה.

נרי: אבל בקופסה יש...

הרוכל: ארבעה.

נרי: ארבעה... קח נעליים... תן ארבעה...

הרוכל: (עוצר) עוצר. מהר. ארבעה. נעליים. (פותח את המעיל. מוציא כדורים וסופר) נעליים לגבר.

מאה. מבצע.

נרי: (מנידה ראש)

הרוכל: אם רוצה, עובר פה פעמיים ביום. קבוע. (נותן לה)

נרי: (לוקחת את הכדורים)

הרוכל: (ממשיך בדרכו) מעוררי דיכאון, נוגדי דיכאון...

נרי: (לוקחת כדור לפיה)

.23

בסלון של קלוד. קלוד יושב, גופו רפוי, עיניו עצומות. מקל ההליכה שעון על הכסא. דיה לידו, בידה כוסית הוויסקי.

דיה: (מניחה את כוסית הוויסקי לצד הכסא. פותחת את הז'קט של קלוד. מוציאה מכיסו חבילות של שטרות. אוספת אותם לידיה)

סבי נכנס במרוצה. נעמד.

דיה: (לוקחת את מקל ההליכה ומניפה אותו כלפי סבי כמאיימת. בידה השנייה השטרות)

סבי: מה קרה לו?

דיה: הוא חלם חלום רע.

סבי: (ניגש לאט ומצמיד אצבעות לעורק הצוואר של קלוד. מתיישר)

דיה: שומר סף ואוכל פגרים...

סבי: (עומד להתקרב)

דיה: (מנופפת במקל)

סבי: (נעצר)

דיה: אני לא אתן לך להתקרב לילדים!
 סבי: (פאזזה) חשבתי פעם להיות מישו אחר.
 דיה: נער התוף...?
 סבי: (מצביע על קלוד) שיתפנו פעולה.
 דיה: (מנמיכה את המקל) עכברושים מורעלים...
 סבי: בואי איתי אל העיר שבנינו. כולם בה עובדים במפעלים, נערים ונערות, מבוגרים, אפילו זקנים.
 כולם מתחלקים במטלות וברווחים. המהפכה בעיצומה ואת, אני משוכנע שהחברים יראו את הייחוד
 שבך. הם ייתנו לך להיות מפקחת במפעל! (מושיט לה יד)
 דיה: (מניפה את המקל)
 סבי: אני חייב לקחת אותך איתי.
 דיה: תן לי ללכת בשקט.
 סבי: החברים ישפטו אותי אם לא אביא אותך.
 דיה: תגיד להם שמצאת אותי מתה.
 סבי: (מתקדם לעברה)
 דיה: (מנופפת במקל) אבוא אליך.
 סבי: (נעצר. פאזזה) תשאלני בעיר שבנינו על סבי. כולם מכירים את נער התוף שלך.
 דיה: (מתבוננת בו. נותנת למקל ליפול. עומדת לצאת)
 סבי: (קורא אחריה) תחפשי אותי...?
 דיה: (עוצרת. מיישרת מבט אליו. מביטה בו מספר שניות. יוצאת)

24.

ברחוב. נרי עומדת, מביטה למעלה. כך מספר שניות. **העיוורת** נכנסת, מגששת את דרכה בעזרת מקל.

העיוורת: (נעצרת, ראשה מוטת כלפי מעלה) לילה יפה, מתארת לעצמי.
 נרי: (שותקת. מביטה בעיוורת ולמעלה חליפות)
 העיוורת: השמים זרועים בכוכבים, ככה אומרים.
 נרי: (שותקת)
 העיוורת: הנשימות שלך. ככה זיהיתי אותך, אם את שואלת.
 נרי: (מסננת) לא שואלת...
 העיוורת: או... ברוכים הבאים קול... עיוורת ואילמת זה לא מתכון לשיחה, את מבינה.
 נרי: אין שיחה...
 העיוורת: חבל. שיחה זאת דרך לפתור את הבעיה, אם לא, תשלמי וזהו.
 נרי: על מה... לשלם?
 העיוורת: על המקום, מה השאלה...
 נרי: רחוב... תחת כיפת השמים...
 העיוורת: צודקת. הכל אומר ציבורי. בפועל, פרטי שלי, מה לעשות... (פאזזה) לא רשום, אבל תשאלני כל
 שוטר שעובד באזור, תנחשי מה יגיד לך.
 נרי: (משתהה לרגע. פונה לצאת)
 העיוורת: (מקישה במקל) חבל.
 נרי: (נעצרת) הבנתי... שלך... הולכת...
 העיוורת: החוב קיים. כבר עמדת, מה לעשות.
 נרי: עמדתי כמה דקות...
 העיוורת: כמה דקות זה שעה ראשונה. ככה זה.

נרי: תוותר לי...
 העיוורת: או... ברוכים הבאים רחמים עצמיים. זה לא מתכון לעסקים, את מבינה.
 נרי: אין עסקים...
 העיוורת: עמדת פה. יש.
 נרי: (פאזזה) כמה...?
 העיוורת: לשעה ראשונה, אלף.
 נרי: אלף...?
 העיוורת: שלוש מאות לכל רבע שעה נוספת.
 נרי: אין לי...
 העיוורת: לכן צריך שיחה. (מגששת את דרכה אליה. בעזרת המקל עוברת בעדינות על קווי גופה)
 שני ילדים, אחד מכרת...
 נרי: אחת...
 העיוורת: השני... פוחד.
 נרי: לא יוצא...
 העיוורת: ואת לא נכנסת אליו.
 נרי: לא יודעת לתת לו תשובות...
 העיוורת: כן, המצפון מגרד, אבל הניתוחים שעשית מגרדים יותר.
 נרי: כבר כמעט ולא...
 העיוורת: (מורידה את המקל) כמו שחשבת, מתאימה.
 נרי: למה?
 העיוורת: לעבוד אצלי כדי לשלם את החוב, מה זאת אומרת.
 נרי: כמה זמן?
 העיוורת: שבוע.
 נרי: שבוע...?
 העיוורת: בנות אחרות זה חודש. שבוע זה בגלל שאת מלכת יופי.
 נרי: (שותקת)
 העיוורת: עכשיו את אומרת לעצמך, אני...? מלכת יופי...?
 נרי: את זה אומרת לי אחת שלא רואה...
 העיוורת: אני הלא רואה, שרואה הכי טוב באזור. תשאלני...
 נרי: (שותקת)
 העיוורת: עכשיו את אומרת לעצמך, אני! מלכת יופי! סוף סוף! (פאזזה) ובכן, פה יש לזה משמעות
 אחרת. רוב הקליינטים שלי הם עסקנים. הם חושבים שהזמן לא ייפגע בהם, שהמצפון לא יגרד
 להם... (מגחכת) מישהי כמוך, נותנת להם איזון. כשהם עושים את זה איתך, הם יכולים במצפון נקי
 לחלום על מלכת יופי. ולשלם במזומן. והרבה.
 נרי: שאני אמכור את ה...?
 העיוורת: או... ברוכים הבאים התחסדות. 'שאני אמכור את הגוף שלי?' מה פתאום...?
 נרי: שלא תחשבי... יש לי גבולות...
 העיוורת: איזו שאלה. ברור. למכור את הילדים שלך, זה הגבול.
 נרי: (פאזזה) תני לי שעה... תוך שעה אני חוזרת עם אלף...
 העיוורת: באמת, קצת מקוריות... כולכן מגיבות אותו דבר. (פאזזה) מי ייתן לך כסף? הילדים שזנחת?
 נרי: אני אמצא...
 העיוורת: את לא. עכשיו את אומרת לעצמך, אני אמרח אותה במילים ואברח. (אוחזת בצווארה) בעצם,
 אני חוסכת לך הרבה כאב. גופני. השליחים שלי, רגע לפני שהורגים מלכות יופי כמוך,
 מתעללים בהן. בחינם... (ידה האחת אוחזת בשערה, השנייה מאיימת עליה במקל)
 אין לך ברירה, מלכת יופי. שבוע עבודה, או אלף מיד!

מתגלה דיה, בידה השטרות.

דיה: רק אלף...?

העיוורת: (מפנה ראש לכיוון דיה) אלפיים לשתיכן.

דיה: אתן לך עוד אלף אם תכי אותה.

העיוורת: או... ברוכים הבאים חמלה. הגנטיקה בהופעה חיה. זאת הפתעה...

דיה: אלפיים...

העיוורת: (מניפה) ברגליים? (מניפה) בגב...? (מניפה) ב... פנים...?

דיה: תבחרי.

העיוורת: בחירה שלי... זה הרבה יותר מאלפיים, את מבינה.

דיה: (מתקרבת מעט) תתחילי ברגליים.

העיוורת: לפי אומדן הצעקות שלה? צריך מישו או בייקטיבי שייקבע את המחיר של זה. (מרפה מנרי.

מגששת את דרכה. באה לכיוון דיה) אני אגיד לך מה. ארבעת אלפים, עבור חשבון של נפש

לשעה. וגם זה, (מגחכת) בהנחה למשפחה. (מושיטה יד)

דיה: (משתתה מעט. באה לעיוורת. סופרת ומניחה בידה שטרות)

העיוורת: (מריחה את השטרות. מחדדת הושטת יד. מגחכת)

דיה: (מניחה בידה שטר נוסף)

העיוורת: (מריחה. דוחפת לחזיה. מרימה ראש כלפי מעלה) פעם היה האדם סוג של חיה שמתגודדת

בעדרים. הצאצאים, הזקנים והחולים היו במרכז העדר. הצעירים והחסונים עטפו את העדר כמגן של

פלדה. כך היה העדר מבטיח לעצמו חיים של דורות. (מיישרת ראש) ראיתן פעם כוכב שמתלונן על

בדידות? (מגחכת) הייתי צריכה לדרוש תוספת מחיר על כוכבים...

(קוראת) עכברושים, תנו לעבור. (מגששת את דרכה החוצה)

עכברוש מופיע מאחור. תנועתו בלתי פוסקת.

דיה: (באה לעכברוש ומלטפת את ראשו)

נרי: (מביטה בדיה ובעכברוש לחילופין) עשיתי מה שיכולתי. לא ידעתי לקרוא ולכתוב, לא היה לי, כדי

לקנות לך נעליים... עשיתי מה שיכולתי...

דיה: אמא שלחה ילדה קטנה לחופשה אצל הדוד קלוד.

נרי: אני... לא היה לי מה לתת לך... אצלו גדלת להיות אישה מלומדת ויפה...

דיה: בשביל ילדה קטנה היית האישה הכי יפה בעולם.

נרי: יפה לשעבר. עם הריונות, עם תוספות כאלה סביב למוותניים ולבטן... אישה לשעבר... את מבינה, ילדתי

אותך ואת אחיך, אבל החלום לא נגמר...

דיה: (מזמזמת) הילדים הם הגשמת החלום של אמא...

נרי: כשהייתי ילדה, הופעתי בשער של המגזין... כולם אמרו... שאהיה מלכת היופי...

דיה: (ממשיכה לזמזם) הילדים הם...

נרי: באתי לתחרות... אמרו... את באמת יפה...

דיה: ...הגשמת החלום...

נרי: תנסי... אחרי הלידה...

דיה: של אמא...

נרי: תפסיקי...

דיה: את זוכרת?

נכנסים שני עכברושים נוספים. תנועתם בלתי פוסקת.

נרי: (נרתעת. מביטה בדיה ובעכברושים לחילופין)

דיה: (פונה לאחד ומלטפת את ראשו. שרה לו) הילדים הם הגשמת החלום של אמא...

נרי: תפסיקי!
 דיה: (עוצרת לרגע) אמא מסרקת שיער של ילדה קטנה ושרה לה... הילדים הם...
 נרי: אני זוכרת!
 דיה: (באה לכיוון עכברוש שלישי. מדמה קפיצה על חבל. העכברוש משחק איתה, מנסה להיכנס למעגל הקפיצה) כשתסתיים החופשה ילדה תחזור לאמא...
 נרי: התכוונתי לזכות בתחרות...
 דיה: כשתסתיים החופשה...
 נרי: ללמוד ו...
 דיה: ...ילדה תחזור...
 נרי: לקנות אותך בחזרה...
 דיה: ...לאמא...
 נרי: למה את עושה את זה?
 דיה: הילדים של הדוד קלוד גם קופצים בלי חבל, נכון...? (עוצרת) אמא גם את זה לא יודעת. היא מכרה ילדה קטנה ולא הביטה לאחור.
 נרי: באתי אליו... שאלתי עלייך...
 דיה: אמא עמדה מול ילדה קטנה שלה ולא זיהתה אותה...
 נרי: (שותקת)

נכנס עכברוש נוסף. השלושה הראשונים מרחיבים את מעגל התנועה שמכוון לנרי.

דיה: (באה אל העכברוש. משחקת איתו משחק של ליטופים אירוטיים)
 נרי: (קופאת)
 דיה: (תוך כדי משחק) אמא רוצה להגשים חלום, מחירי הילדים קפצו היום.
 אחרי שנפרדה מילדה קטנה, מילד היא גם נפרדת לשלום.
 כי אמא רוצה להגשים חלום, מחירי הילדים קפצו היום...
 נרי: הוא לא יוצא מהמרתף... פוחד להיות בחוץ... הוא חריף בראש, אבל רגיש בלב...
 דיה: (המשחק האירוטי מתגבר) ואת זה אמא יודעת כי היא מבקרת ילד קטן בכל יום...
 נרי: ניסיתי לטפל בו, למשוך אותו החוצה...
 דיה: מאכילה ילד ומשקה ילד ומלטפת את שיערו ושרה לו, הילדים הם הגשמת החלום של אמא...
 (המשחק מתקרב לשיאו) אוי ואבוי, זה לא הסיפור הנכון.
 כי האמת, היא האמת, שאמא לא יודעת אם ילד שלה חי או מת! (עוצרת)

העכברוש מצטרף לשלושה האחרים. הם מגבירים את התנועה.

נרי: למה הם מתקרבים ככה?
 דיה: מי...? (מתייצבת מולה)
 נרי: (פאוזה) תסלחי לי. (פאוזה) בבקשה... תסלחי לי...
 דיה: על מה...?
 נרי: ברגליים... בבטן... אפילו בפנים...
 דיה: (שותקת)
 נרי: תפגעי בי כבר...!
 דיה: צריך שיהיה איכפת כדי לפגוע...
 נרי: (מתקרבת אליה) תגידי לי מה לעשות...
 דיה: מחילה? רחמים? חמלה...?
 נרי: תגידי לי... אני אגמור את עצמי לבד... רק תגידי לי לעשות את זה...!
 דיה: זה קל מדי. (באה אליה ותוקעת לידה את שטרות הכסף) אמא יודעת שלחיות זה העניין, לא...?
 כסף לנעליים, יש לאמא. להזדקן... הזיכרון כבר פועל לטובתה של אמא... כבר לא זוכרת מאיפה ולאן...

אמא כבר לא כל כך שולטת על שלפוחית השתן... הצואה כבר נמרחת... אמא צריכה עזרה... (מביטה למעלה) ילדה קטנה הפכה לאישה חזרה מחופשה... נרי: גם לך יהיו ילדים...

דיה: או, לא... ילדה שהפכה לאישה, לא תהיה רחם לכל המרבה במחיר. (מחדדת מבט אליה) אני לא אוליד ילדים. (באה לאחד העכברושים. מלטפת אותו) מגדל עכברוש. חיית מחמד במקום ילד. (באה לעכברוש שני. מלטפת אותו) לא אקיים דבר שלא אבטיח. לא אשלח אותו לחופשה, ללמוד לקרוא ולכתוב. (באה לעכברוש שלישי. מדברת אליו) עכברוש יודע מה שהוא צריך לדעת. (באה לעכברוש רביעי. מתלטפת אותו באירוטיות) ואהבה...? אהבה היא רק תירוץ מילולי כדי להשיג מטרה אחרת. רגעית. (מדברת אל העכברוש) המכרסמים יפיצו את הבשורה החדשה, כמו מגיפה לכל פינות העולם. (קוראת) העכברוש הוא חיית המחמד שמחליפה ילדים!... העכברוש הוא חיית המחמד שמחליפה ילדים!... (מדברת) הם שורדים, המכרסמים. יישארו פה הרבה אחרינו. (באה אליה) את יודעת מי מבשר מהפיכת העכברושים?

נשמעות קריאות מגומגמות של הופ.

הופ: (מגמגם) נור... מה... צ'ה... (נכנס, מהוסס, בידו התמונה. פונה לעכברוש אחד) צ'ה... (פונה לעכברוש אחר) צ'ה... (מלטף אותו. מביט אל השניים הנוספים) מצא...תי אותך... צ'ה... שו...בב...ג...דול ברה...ת כדי ש...אצא א...ליך ו...א...ני ב...חוזן (מביט סביבו. מתכווץ. העכברושים מקיפים אותו. מחבק אחד מהם) אי...תך בחוזן לא פו...חד (מתיישר. עוצם עיניים) הב... בושם תלוי ב...שמים של הח...חוזן (פונה לדיה) את נר...אית שו...נה מה...תמו...נות ב...מ...ג...זין.

דיה: יפה יותר...?

הופ: (מרכין עיניים ושוקק)

דיה: (באה אליו ומצביעה על התמונה שבידו) זה אתה, הופ. וזאת... אני.

הופ: א...ני מח...זיק או...תך...

דיה: כן. אתה מחזיק אותי.

הופ: נור...מה שהיא מ...רי...לין מ...תה. ק...רא...תי.

דיה: אני נורמה שהיא דיה.

הופ: ד...יה... (מורה על נרי) ו...מי זאת...?

דיה: זאת, (פאוזה) מלכת היופי, הופ. (לוקחת אותו בידה. מביטה למעלה)

תראה, היא הביאה אותך ואותי למצפה הכוכבים...

הופ: (מביט למעלה)

האור דועך.

חושך. סוף